

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1286/2022
30.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Биљане Синановић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Александра Станојчића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К бр.119/22 од 15.07.2022. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр.158/22 од 19.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 30. новембра 2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Александра Станојчића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К бр.119/22 од 15.07.2022. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр.158/22 од 19.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К бр.119/22 од 15.07.2022. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, па пошто су му претходно утврђене појединачне казне затвора у трајању од по једне године и шест месеци за свако од извршених кривичних дела, окривљени је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и осам месеци.

Истом пресудом, на основу члана 84. став 1, 2. и 3. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности обавезног лечења алкохоличара, која ће се спровести у заводу за извршење казне затвора или у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи и која ће трајати док постоји потреба за лечењем, али не дуже од изречене казне затвора, с тим што се време проведено у установи за лечење урачунава у казну затвора.

Окривљени је обавезан да Основном јавном тужилаштву у Чачку на име трошкова кривичног поступка плати, и то на име вештачења износ од 42.234,16 динара, а на име трошкова браниоца по службеној дужности износ од 18.000,00 динара, те да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1 бр.158/22 од 19.09.2022. године, делимичним усвајањем жалбе окривљеног АА, пресуда Основног суда у Чачку К бр.119/22 од 15.07.2022. године преиначена је само у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљеном, који је првостепеном пресудом оглашен кривим због извршења два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и осам месеци, применом члана 63. КЗ у изречену казну урачунато време проведено у притвору од 23.02.2022. године до 24.02.2022. године, као и време проведено на клиничким испитивањима у Специјалној затворској болници у Београду у периоду од 25.02.2022. године до 22.03.2022. године, док је иста жалба у преосталом делу одбијена као неоснована, а првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Александар Станојчић, не наводећи законски основ, с тим што из образложења произилази да указује на повреду одредаба члана 74. став 1. тачка 3) ЗКП и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде, или да исте укине и предмет врати на поновни поступак и одлучивање првостепеном или другостепеном суду.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, и након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 74. став 1. тачка 3) ЗКП, јер је окривљени „очигледно болесна особа и није способан да се сам брани“, те је првостепени суд према ставу браниоца био дужан да му постави браниоца по службеној дужности .

Изложене наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим, обзиром да је иста повреда закона, са истим образложењем, истицана и у жалби окривљеног, изјављеној против првостепене пресуде, а за оцену тих жалбених навода, као неоснованих, другостепени суд је на страни два став седам своје одлуке дао јасне и довољне разлоге,

које овај суд у свему прихвата као правилне и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Поред тога, неосновано се истим захтевом указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП. С тим у вези, у захтеву се наводи да окривљени није могао бити осуђен за два кривична дела из члана 194. став 1. КЗ, већ за једно кривично дело, јер угрожавање телесног интегритета и спокојство чланова породице представља трајну последицу и самим тим једну радњу, односно једно кривично дело.

Изложени наводи захтева су оцењени неоснованим, из следећих разлога:

Кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ чини онај ко применом насиља, претњом да ће напасти на живот или тело, те дрским или безобзирним понашањем угрожава спокојство, телесни интегритет или душевно стање члана своје породице.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, то по оцени овога суда, из чињеничног описа кривичних дела утврђеног у изреци правноснажне пресуде јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна, како субјективна, тако и објективна, обележја два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, извршена на штету чланова породице окривљеног – мајке ББ и брата ВВ, за која кривична дела је побијаним пресудама и оглашен кривим.

Наиме, иако стоји чињеница да је последица кривичног дела насиље у породици из члана 194. КЗ опредељена трајним глаголским обликом као угрожавање спокојства, телесног интегритета или душевног стања члана своје породице, предметно кривично дело може постојати и онда када је радња извршења предузета само једном. Дакле, довољна је једна радња извршења, која је објективно подобна да доведе до угрожавања спокојства, телесног интегритета или душевног стања пасивног субјекта – оштећеног, односно до наступања забрањене последице. При томе, када се има у виду да насиље у породици из члана 194. КЗ представља кривично дело које је управљено према личности, те да из чињеничног описа кривичних дела утврђених у изреци правноснажне пресуде произилази да је у конкретном случају окривљени у два временска одвојена догађаја (дана 19.09.2021. године и дана 12.02.2022. године) предузео одвојене радње извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ према два различита пасивна субјекта, и то према својој мајци ББ и према свом брату ВВ, то се у конкретном случају по оцени овога суда не може радити о једном кривичном делу насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ како се то неосновано истиче у поднетом захтеву, већ о два кривична дела из члана 194. став 1. КЗ, како је суд правилно правно квалификовао радње окривљеног.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује, то је Врховни касациони суд поднети захтев одбио као неоснован.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић